

La mort acompanyada

En un món en què augmenta l'esperança de vida i en el que un percentatge cada cop més important ha d'afrontar la vellesa, és normal que el cinema comenci a plantejar-se la manera de trencar el tabú de la idea de la mort. Les explicacions místiques i religioses no donen respostes a la idea de com combatre la por davant el fet de morir i com aconseguir que el darrer tram d'una vida no sigui només un tram d'angoixa i patiment, sinó també un moment en el qual els flaixos de vida ens acabin reconfortant. Les ficcions, entre elles el cinema, intenta buscar vies cap a l'acceptació, cap a la reivindicació d'una mort dolça i acompanyada.

Pilar Palomero ens parla a *Los destellos* d'un personatge Ramon -Antonio de la Torre- que es troba en una situació terminal. L'home viu sol i aïllat en la seva residència situada a l'Horta de Sant Joan i de tant en tant rep la visita de la seva filla, Madalen -Marina Guerola- que estudia a València i que el va a veure els caps de setmana. *Los destellos* ens diu alguna cosa sobre qui és Ramon, un escriptor que no ha venut, un intel·lectual que mai ho ha volgut ser i un místic que ha trobat els seus refugis vitals. De totes maneres, el protagonista central de la pel·lícula no és tant en Ramon com la figura d'Isabel -Patricia López Arnaiz- una dona que es va separar del seu marit, que té un nou company sentimental i que a instàncies de la seva filla decideix acostar-se cap aquell home que fa quinze anys que no veu. La pel·lícula explora els dubtes d'aquesta dona cap a un home que va estimar, però que viu apartat de la seva vida i que al mateix temps és el pare de la seva filla. Pilar Palomero converteix el procés d'acceptació de la responsabilitat respecte a la cura i acompanyament de l'altre, en el tema principal de la pel·lícula. A partir del moment en què es produeix l'acceptació no hi ha tensió, sinó un intent de recuperar alguna cosa perduda, de viure amb força els instants que ofereix la vida, d'ajudar a l'altra a vèncer totes les pors possibles. Isabel pren consciència que té un deute amb la seva història personal i un deute cap a la seva filla.

Pilar Palomero parla en la pel·lícula de la importància de la companyia, de compartir moments intensos en una fase terminal. A part d'Isabel i Madalen, en la pel·lícula també fa presents uns psicòlegs que parlen de

LOS DESTELLOS

Espanya, 2024

Direcció: Pilar Palomero

Guió: Pilar Palomero

Intèrprets: Patricia López Arnaiz, Antonio de la Torre, Marina Guerola, Julián López

Durada: 101 min

Gènere: drama

Idioma: castellà

Data d'estrena:

04/10/2024

forma paliativa de la mort, o les amistats de Ramon que intenten celebrar allò que queda de la vida. El resultat és una pel·lícula amarga, que en algun moment pot caure amb referències massa explícites, com quan els personatges canten plegats la copla de Lola Flores, A tu vera, que recorda allò de "Siempre a la verita tuya, hasta que por tí me muera". Tots els personatges estan al costat de l'altre, però no busquen ni els punts foscos, ni intenten redefinir el personatge de Ramon que acompanyen, només forcen un moment de tendresa. *Los destellos* és el tercer llargmetratge de Pilar Palomero després de *Las niñas* y *La maternal*. D'entrada pot ser una pel·lícula dura, però la cineasta intenta evitar-ho, filmant la relació dels personatges amb el paisatge i utilitzant la lentitud per atrapar amb més força els gestos i les petites veritats com si fossin els flaixos de l'efímer que cal recuperar de totes, totes.

Àngel Quintana
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona